

„Ca să vă bucurați”: meditația prelatului în timpul de Paști în audio

Sursa principală a bucuriei noastre, spune Mons. Fernando Ocáriz, motivul fericirii noastre, este „iubirea lui Dumnezeu pentru noi, care nu este o iubire oarecare”. Vă oferim o meditație audio în mijlocul timpului pascal.

06.05.2021

Referitor la întâmplările zilei de Înviere a Domnului, sfântul Ioan scrie în capitolul 20 din Evanghelia sa: „În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” (In 20, 19).

Bucuria. Este bucuria Păștilor. O bucurie pe care, în această perioadă pascală, Biserica o ne îndeamnă s-o reînnoim în inimile noastre. Dar este o bucurie ce trebuie să fie permanentă pentru că Isus Cristos a înviat și se află mereu cu noi.

Cu puțin timp înainte de Pătimire, le-a spus apostolilor : „Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi. Rămâneți în iubirea mea. (...) V-am spus acestea pentru ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină”. Este formidabil să ne

gândim că dorința lui Isus Cristos este să fim fericiți, să fim mulțumiți și ca bucuria noastră să fie completă. Și ne dă chiar și motivul: v-am spus toate acestea „ca să fiți mulțumiți, ca bucuria voastră să fie deplină”... Și ne spune: „Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi” (Cf. In 15, 9-11).

Și în aceasta trebuie să vedem principalul izvor al bucuriei noastre, motivul fericirii noastre: iubirea lui Dumnezeu pentru noi, care nu este o iubire oarecare. El ne spune: „Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi”. Sau că ne iubește – ceea ce le spune apostolilor ne-o spune tuturor, de aceea a dorit să fie în Evanghelie –; Domnul ne iubește cu iubirea – este uimitor – cu care Dumnezeu Tatăl îl iubește pe Isus Cristos.

Acesta este marele izvor al bucuriei noastre și așa ne-o spune și Domnul:

„V-am spus acestea ca să fiți mulțumiți”. Acesta este baza. După aceea, sfântul Ioan, într-una dintre epistolele sale, enunță acel tip de formulă solemnă care încheie în ea experiența apostolilor din discuția cu Isus Cristos, atunci când scrie: „Noi am cunoscut și am crezut în iubirea pe care Dumnezeu o are față de noi. Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu rămâne în el” (1 In, 4, 16).

Așa este. Iar noi, Doamne, acum, rugându-ne, rugându-ne puțin, dorim să avem această credință: să credem cu adevărat în iubirea pe care Tu o ai pentru noi, pentru ca, astfel, bucuria noastră să fie deplină. Pentru că Domnul vrea să fim mulțumiți cu acea bucurie deplină, care înseamnă că este și permanentă, să fim mereu mulțumiți, așa cum amintește sfântul Paul, atunci când scrie, într-una dintre epistolele sale:

aceasta este voința lui Dumnezeu, să fiți fericiți, să fiți mulțumiți.

„S-au bucurat discipolii văzându-l pe Domnul” (In 20, 20). Iar noi, oare, cum îl privim pe Domnul, ca să fim mulțumiți, ca și discipolii lui? Îl vedem cu credință, cu ochii credinței; și-l vedem într-un fel foarte special, foarte special, prin Euharistie, de fiecare dată când ne așezăm în fața unui Tabernacol, cu credința că acolo este cu adevărat Isus Cristos și că a rămas acolo pentru fiecare dintre noi și că se află acolo pentru a ni se dărui ca o hrană, pentru a ne identifica cu El, cu adevărat. Ca să-L vedem pe Domnul, bineînțeles cu credință, avem nevoie ca această credință a noastră să tot crească și, pentru aceasta, este la fel de bine să ne rugăm în mod frecvent, precum apostolii, care i-au spus Domnului : *Adauge nobis fidem!*, mărește-ne, credința, mărește-ne credința (Lc 17, 5).

Și mai ales acum, în această perioadă de Paști: Doamne, mărește-ne credința în iubirea pe care Tu o ai pentru noi, pentru ca așa cum Tu vrei, spunându-ne aceasta (iubirea pe care o ai pentru noi), fericirea noastră, bucuria noastră să fie, cu adevărat, deplină.

Realmente nu putem ignora atâtea motive care ar putea să ne fure bucuria care, în fapt, tind să ne fure bucuria; atâta suferință – personală, cu diverse ocazii – ale persoanelor dragi, dureri fizice și morale, nefericiri...; și acum, gândindu-ne la atâta suferință pe care ne-o cauzează pandemia pe care o îndură lumea întreagă; și atâtea nefericiri și atâtea motive pe care le avem, în mod obișnuit, pentru a nu fi mulțumiți. Cu toate acestea, putem fi fericiți, trebuie să fim fericiți!, dacă avem credință în iubirea pentru Dumnezeu. Dar, de asemenea, chiar și cu conștiința că această credință

este despre cea care nu se vede. Și, de aceea, de atâtea ori putem gândi și reacționa: „cum este posibil? De ce Dumnezeu permite aceasta?” De atâtea ori o permite pentru că depinde de libertatea umană – și este atât de mare valoarea libertății – încât atâtea lucruri rele de pe lume depind de utilizarea greșită a libertății. Dar sunt alte dăți în care nu este așa și nu înțelegem, dar acum este momentul credinței, momentul de a crede...

Gândindu-ne, de asemenea, și la faptul că providența lui Dumnezeu, le-a cerut Preasfintei Fecioare și sfântului Iosif o credință mare, iar ei au avut-o! La fel și atunci când nu înțelegeau. Nu vom înceta să ne amintim acea scenă când Domnul avea doisprezece ani și a rămas în Ierusalim, fără să-i prevină, pe Sfânta Fecioară, pe sfântul Iosif care se întorceau acasă. Nu există om care să înțeleagă de ce face asta Domnul.

Evanghelia ne spune că Fecioara și sfântul Iosif erau neliniștiți. Și nu au înțeles acest lucru. Iar Evanghelia spune, în mod expres, că atunci când îl găesc, îl întreabă: „De ce ne-ai făcut asta?”, iar el le dă un motiv surprinzător: „Oare, voi nu știați că trebuia să mă ocup de lucrurile Tatălui meu? Și Evanghelia spune că nu L-au înțeles pe Domnul (Cfr. Lc 2, 41-50).

Să nu ne facem griji, să nu ne neliniștim că nu înțelegem planurile lui Dumnezeu. Lucruri care, omeneste vorbind, de multe ori ne ar fura bucuria. Să nu ne preocupăm, să revenim!, să o recucerim! (pentru că o vom pierde câteodată), să ne recucerim bucuria împreună cu actul de credință, cu actul de credință în iubirea pentru Dumnezeu: în faptul că Dumnezeu este cu noi și care, cu adevărat, *Dominus tecum*, [Domnul este cu tine] i-a spus Fecioarei (Cfr. Lc 1, 28). Și, la fel, ne-o spune nouă

mereu, că Domnul este cu noi: „Eu voi fi cu voi, în toate zilele până la sfârșitul lumii” (Cfr. Mt 28, 20). Le-a spus-o apostolilor și ne-o spune și nouă.

Trebuie să fim mulțumiți, trebuie să ne străduim să fim mulțumiți. Nu cu o bucurie artificială și cu atât mai puțin irațională, care nu cunoaște realitatea. Dacă este o bucurie ieșită din iubirea de Dumnezeu, ea este compatibilă cu Crucea. Îmi vine în minte o expresie a Sfântului Josemaría atunci când ne asigură că „bucuria își are rădăcinile în formă de cruce” (Forja, nr. 28), mai ales acea Cruce a lui Cristos, care este ceea ce ne-a mântuit, ceea ce ne permite să avem credință, ceea ce ne permite să avem iubire, ceea ce ne permite, în fond, să avem o bucurie autentică. Aici se află rădăcina bucuriei noastre: în Crucea lui Cristos.

Și de aceea, la fel, și durerea, și suferința din viața noastră pot să fie ca rădăcină a unei bucurii care se răspândește și spre ceilalți: o bucurie care nu trebuie să fie ceva egoist, individualist. De fapt, o bucurie autentică – inclusiv cea omenească, care este și ea bună – tinde de la sine să se extindă. Bucuria tinde să se răspândească și mai mult chiar, bucuria spirituală – în fond – bucuria creștină care tinde să fie împărtășită și celorlalți, celor care sunt lângă noi, în întreaga lume, cu un surâs, cu umor bun, cu ajutorul, cu interesul pentru ceilalți în așa fel încât – așa cum îi plăcea Sfântului Josemaría să spună – să fim toți, să încercăm să fim așa – în ciuda limitărilor noastre și chiar a greșelilor noastre – semănători de pace și de bucurie.

Așa este în legătură cu ceea ce avem aproape, dar putem fi și semănători de bucurie în lumea întreagă prin rugăciunea noastră. Să ne ducem în

lumea largă rugăciunea noastră
pentru ca lumea să fie mulțumită,
pentru ca oamenii să știe să găsească
bucuria și în Cruce, simțind totul ca
fiind foarte al nostru, lumea este a
noastră.

Să ne amintim psalmul al 2-lea, care,
referindu-se, în mod profetic, la Isus
Cristos, spune: „Ți-am dat toate
popoarele ca moștenire și marginile
pământului în stăpânire!” (Ps 2, 8).
Deci, în Isus Cristos ne-a dat, în mod
special, nouă, creștinilor, lumea ca
moștenire. Și, de asemenea, ar trebui
să simțim acea responsabilitate de a
ști ca fiind totul foarte al nostru totul,
și suferințele celor pe care nu-i
cunoaștem, până la marginea
pământului, pentru ca – prin bucuria
noastră și cu rugăciunea noastră – să
putem, de asemenea, să semănăm
bucuria acolo unde, în mod fizic, nu
am fi putut ajunge.

Preasfânta Fecioară: am putea să ne gândim că era mereu mulțumită, în deplinătatea harului, ca Maică a lui Dumnezeu. Și, totuși, a avut mult de suferit și, fără îndoială, ea este exemplul de cum să unim, cum să fim capabili – cu siguranță, prin harul lui Dumnezeu, cerându-i-o Domnului – de a fi fericiți atunci când trebuie să suferim, din acel moment de care ne aminteam adineauri cu Pruncului pierdut și regăsit în templu, până la picioarele Crucii.

Haideți să i-o cerem Fecioarei – ei, cea pe care, în litaniile din rozariu, o numim Pricina bucuriei noastre – care să ne ajute să fim mulțumiți și care prin rugăciunea și prin mijlocirea ei maternă să ne obțină o sporire de har, să ne dea o putere mai mare, o credință mai mare – mai ales, în iubirea pe care Dumnezeu o are pentru noi –. Pentru ca, în această perioadă de Paști, bucuria să

sporească în sufletele noastre și să se transmită întregului an și să o putem răspândi printre toți cei care sunt în prejma noastră și cu rugăciunea până la capătul lumii.

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/ca-sa-va-bucurati-meditatia-prelatului-in-timpul-d/> (04.08.2025)